

Rep.Nr.

2011 / 3201

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 5 DECEMBER 2011.

5DE KAMER

Arbeidscontract
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak:

C. Rudy,

**Appellant op hoofdberoep en
geïntimeerde op hoofdberoep,**
vertegenwoordigd door Mr. M. DUMON,
advocaat te Hostade-Zemst.

Tegen:

HYDRANT REFUELLING SYSTEM N.V., met
maatschappelijke zetel gevestigd te
1200 BRUSSEL, E. Mounierlaan 2.

**Geïntimeerde op hoofdberoep en
appellante op incidenteel beroep,**
vertegenwoordigd door Mr. J. DE VREESE,
advocaat te Brussel.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank van Brussel op 8 juni 2010;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 20 september 2010;
- de conclusies en syntheseconclusies van de partijen;

Gelet op de neergelegde stukken van de partijen.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 7 november 2011 waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

De heer C trad op 19 oktober 1992 in dienst van de NV Hydrant Refuelling Systems (hierna genoemd de NV) als arbeider, met schriftelijke arbeidsovereenkomst van dezelfde datum. Opgemerkt moet worden dat het tewerkstellingsattest melding maakt van een tewerkstelling vanaf 19 februari 1992.

Met brief van 31 mei 2008 betekende de heer C de opzegging aan de arbeidsovereenkomst met een opzeggingstermijn die een aanvang nam op 9 juni 2008 om te eindigen op 30 juni 2008. Met brief van 12 juni 2008 bevestigde de NV dat de heer C voor de periode van 12 juni tot 22 juni 2008 vrijgesteld werd van elke arbeidsprestatie.

Met aangetekende brief van 20 oktober 2008, verzonden op 21 oktober 2008, vorderde de raadsman van de heer C dat de NV de aangifte van de gewerkte dagen voor het jaar 2002 in orde zou brengen en de nodige stortingen te verrichten voor het aanvullend pensioen van de heer C. Deze brief werd door de NV niet afgehaald.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 29 april 2009 vorderde de heer C voor de Arbeidsrechtbank te Brussel de veroordeling van de NV tot:

- rechtzetting van de foutieve aangifte met betrekking tot het aantal gewerkte dagen voor het jaar 2002 (285 in plaats van 244), onder verbeurte van een dwangsom
- betaling van het kapitaal voor het 'petroleumpensioen' voor de periode van tewerkstelling van 1992 tot 2008, op dat ogenblik begroot op 5.000 EUR
- betaling van een morele schadevergoeding van 500 EUR.

te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf de respectievelijke vervaldatum, de gerechtelijke intrest en de kosten van het geding, met inbegrip van de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding.

Hij vorderde de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

In de laatste conclusie specificeerde de heer C zijn vordering met betrekking tot het 'petroleumpensioen' als volgt:

- in hoofdsom, de NV te veroordelen tot betaling van het kapitaal, bestaande uit de noodzakelijke bijdragen en gekapitaliseerde intrest, bestemd als reserve voor het extra-legaal pensioen voor de periode van zijn tewerkstelling bij de NV (van 19 oktober 1992 tot 22 juni 2008); verder een deskundige aan te duiden belast met de berekening van het te kapitaal;
- in ondergeschikte orde, voor zover de arbeidsrechtbank zou menen dat de berekening van de pensioenreserve wegens mogelijk gebrek aan methodologie niet aangewezen dan wel niet uitvoerbaar is, de NV te veroordelen tot betaling van 29.220 EUR in hoofdsom, te vermeerderen met de moratoire intrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf 1992 op een aanvangsbedrag van 1.870 EUR, jaarlijks te vermeerderen met een basisbedrag van 1.870 EUR en de moratoire intrest op de verhoogde bedragen, alsmede de gerechtelijke intrest
- in uiterst ondergeschikte orde, indien voor recht gezegd zou worden dat de reserves maar kunnen worden opgevorderd vanaf 28 april 2006, de NV te veroordelen tot betaling van 25.245 EUR in hoofdsom, te verhogen met de vergoedende intrest vanaf de gemiddelde datum 1 januari 1999; desgevallend hem toe te laten te bewijzen met alle wettelijke middelen, getuigen inbegrepen, dat de NV reeds gedurende jaren het 'petroleumpensioen' rechtstreeks uitbetaald aan gepensioneerden, die tot hun pensioen bij haar werkten.

c.-

Met vonnis van 8 juni 2010 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en zeer gedeeltelijk gegrond. De vordering tot rechtzetting van de tewerkstellingsgegevens 2002, waaraan onder- tussen werd voldaan, werd zonder voorwerp verklaard en de vordering met betrekking tot het extralegaal pensioen ongegrond. Aan de heer C werd wel een schadevergoeding toegekend van 300 EUR wegens tijdverlies, kosten en morele schade.

De NV werd veroordeeld tot de kosten van dagvaarding en tot het minimumbedrag van de rechtsplegings- vergoeding.

d.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 20 september 2010, tekende de heer C beroep aan tegen dit vonnis. Hij vorderde dat zijn oorspronkelijke vordering met betrekking tot het extralegaal pensioen gegrond zou worden verklaard en de rechtsplegingsvergoeding op het basisbedrag zou worden bepaald.

f.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 31 januari 2011, stelde de NV incidenteel beroep in. Zij vorderde dat het arbeidshof de volledige oorspronkelijke vordering van de heer C zou afwijzen en hem zou veroordelen tot de kosten van beide aanleggen.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. Vorderingen met betrekking tot het 'petroleumpensioen'

a.-

Uit de analyse door de arbeidsrechtbank van de toepasselijke bepalingen uit de in het paritair comité nr. 117 voor de werklieden uit de petroleumnijverheid

gesloten collectieve arbeidsovereenkomsten, die het arbeidshof tot de zijne maakt, blijkt dat binnen deze sector een regeling van 'aanvullend rustpensioen' bestond tijdens de periode van tewerkstelling van de heer C .

Deze regeling kwam er op neer dat de werkmán die op 65 jaar op rustpensioen ging en 40 dienstjaren in de petroleumnijverheid telde, ten laste van de laatste werkgever aanspraak kon maken op een aanvullend rustpensioen ten belope van een bepaald bedrag.

De toepasselijke CAO's lieten toe van deze principiële regeling af te wijken op een aantal punten, waarvan de belangrijkste zijn:

- een afwijking met betrekking tot de leeftijd waarop het aanvullend rustpensioen kon worden opgenomen, evenwel ten vroegste op 60 jaar
- een gelijkstelling van de jaren conventioneel brugpensioen met werkelijke dienst voor de toekenning van het petroleumpensioen
- een regeling voor de werklieden die niet voldeden aan het vereiste van 40 dienstjaren in de petroleumnijverheid, naar gelang ze tussen de 20 en de 40 dienstjaren telden, of minder dan 20 doch minstens 10 ononderbroken in de sector, of minder dan 10 dienstjaren
- de mogelijkheid het aanvullende rustpensioen uitbetaald te krijgen onder de vorm van een kapitaal.

Tenslotte werd bepaald dat bij uitdiensttreding vóór pensionering of brugpensionering de opgebouwde pensioenrechten konden worden overgedragen.

b.-

Deze bepalingen maken duidelijk dat op de werkgever bij wie de werknemer op het ogenblik van zijn pensionering of brugpensionering in dienst is en die aan de vooropgestelde voorwaarden voldoet, enkel de verplichting rust aan de werkmán jaarlijks een bepaald bedrag te betalen als aanvullend rustpensioen.

Even duidelijk maken deze bepalingen dat op de werkgever niet de verplichting rust om de op hem rustende verbintenissen te prefinancieren door de betaling van premies of het aanleggen van reserves.

Het was dan ook terecht dat de arbeidsrechtbank op grond van de toepasselijke bepalingen oordeelde dat de heer C , die de pensioengerechtigde leeftijd nog lang niet heeft bereikt, geen aanspraak kon maken op

betaling door de NV van een aanvullend rustpensioen, noch op de uitbetaling ervan in kapitaal.

Volledigheidshalve bevestigt het arbeidshof dat zich ter zake geen probleem van verjaring stelt: de verjaringstermijn begint inderdaad slechts te lopen op het ogenblik dat het aanvullend rustpensioen verschuldigd wordt, dit is in principe bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Artikel 2275 BW bepaalt inderdaad dat de verjaring (in casu wellicht van artikel 15 Arbeidsovereenkomstenwet) niet loopt ten aanzien van een schuldvordering die op een bepaalde dag vervalt, zolang deze dag niet is verschenen. (vgl. Cass. 13 november 2006, J.T.T. 2007, 224)

c.-

De vordering van de heer C steunt in essentie op de stelling dat de werkgever gehouden is het zgn. 'petroleumpensioen' tijdens de tewerkstelling te prefinancieren door het aanleggen van reserves.

Terecht concludeerde de arbeidsrechtbank echter op grond van de toepasselijke CAO-bepalingen dat de heer C geen aanspraak kan maken op een kapitaal bestemd als reserve voor het extralegaal pensioen, vermits hij niet aantoont dat op de NV de verplichting rustte om reserves op te bouwen voor de financiering van zijn aanvullend rustpensioen.

Zoals hoger gesteld rust op de werkgever inderdaad enkel een betalingsverplichting, doch geen verplichting tot prefinanciering van deze betalingsverplichting.

d.-

Ten onrechte beroept de heer C zich op de betalingen van de zgn. Wet Colla en de Wet Aanvullende Pensioenen.

Artikel 2, 1° van de Wet van 6 april 1995 betreffende de aanvullende pensioenen (Wet Colla) bepaalde dat voor de toepassing van deze wet onder 'aanvullende pensioenen' wordt verstaan, de rust- of overlevingspensioenen of de ermee overeenstemmende kapitaalswaarde die aan werknemers van een onderneming of aan hun rechthebbenden op basis van de stortingen van de werkgever en/of de verplichte stortingen van de werknemer worden toegekend ter aanvulling van een krachtens een wettelijke regeling vastgesteld pensioen.

Artikel 3 § 1, 1° van de Wet van 28 april 2003 betreffende de aanvullende pensioenen en het belastingstelsel van die pensioenen en van sommige aanvullende voordelen inzake sociale zekerheid (WAP) bepaalt dat voor de toepassing van deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder 'aanvullend pensioen', het rust- en/of overlevingspensioen bij overlijden van de aangeslotenen vóór of na pensionering, of de ermee overeenstemmende kapitaalswaarde, die op basis van de in een pensioenreglement of een pensioenovereenkomst bepaalde verplichte stortingen worden toegekend ter aanvulling van een krachtens een wettelijke socialezekerheidsregeling vastgesteld pensioen.

Vermits het 'petroleumpensioen' wel een aanvullend rustpensioen is, doch dat niet wordt gefinancierd door verplichte stortingen van de werkgever, was het 'petroleumpensioen' zoals van toepassing tijdens de tewerkstelling van de heer C geen aanvullend pensioen in de zin van één van beide wetten, zodat deze wetten niet kunnen worden toegepast op dit petroleumpensioen.

e.-

Samengevat betekent dit dat de arbeidsrechtbank de vordering van de heer C tot financiering van het petroleumpensioen, ongegrond heeft verklaard.

2. Schadevergoeding wegens tijdverlies, kosten en morele schade

Wanneer de werknemer van de werkgever een morele schadevergoeding vordert met toepassing van artikel 1382 BW dient hij aan te tonen dat de werkgever een fout heeft begaan, het bewijs te leveren van het bestaan en de omvang van de schade die hij beweert geleden te hebben en het bewijs te leveren van het oorzakelijk verband tussen de fout en die schade.

Door het verbeterde globaal loopbaanuittreksel slechts na ingebrekestelling, dagvaarding en na het opstellen van syntheseconclusies, af te leveren heeft de NV wel degelijk een fout begaan, die aan de heer C schade heeft berokkend, in de zin dat hij als iemand die niet vertrouwd is met een complexe materie zoals deze van de pensioenen, veel tijd heeft moet steken in het achterhalen hoe hij alles kan laten rechtzetten.

Door deze fout heeft hij schade geleden die door de eerste rechter correct werd begroot op 300 EUR, te

vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf de datum van de eerste aanmaning.

3. Rechtsplegingsvergoeding

a.-

Artikel 1022 derde lid Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Hierin niet tegengesproken door de NV, vordert de heer C de rechtsplegingsvergoeding te verminderen tot het minimumbedrag, en hierbij rekening te houden met het feit dat hij een gewone werknemer is en kostwinner voor een gezin van vier.

Het arbeidshof is van oordeel dat rekening houdend met de financiële draagkracht van de heer C als (grotendeels) verliezende partij, de rechtsplegingsvergoeding begroot kan worden op het minimumbedrag.

b.-

Artikel 1017 eerste lid Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

Het arbeidshof is van oordeel dat de kosten moeten worden omgeslagen waarbij de heer C verwezen wordt in vier vijfde en de NV in één vijfde van de kosten.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht sprekend op tegenspraak en na erover

beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk doch ongegrond, bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst de heer C in vier vijfde en de NV in één vijfde van de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van beide partijen begroot op 1.100,00 EUR.

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

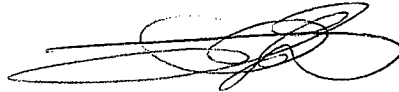
Mr. D. RYCKX: Raadsheer,

E. MAGNUS: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

D. VANHAGENDOREN : Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-arbeider,

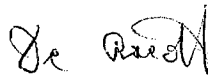
En bijgestaan door :

D. DE RAEDT: Griffier,

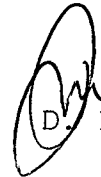

E. MAGNUS

D. VANHAGENDOREN

D. DE RAEDT

D. RYCKX

De heer D. VANHAGENDOREN, Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig art. 785 Ger. Wb. wordt het arrest ondertekend door Mr D. RYCKX, Raadsheer en Mr E. MAGNUS, Raadsheer in sociale zaken als werkgever.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 5 december 2011 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, en bijgestaan door D. DE RAEDT, Griffier,

D. DE RAEDT

D. RYCKX

